Zároveň se však v Bernadettině okouzlené mysli probouzejí drobné záchvěvy bdělosti, ostré body uvažujícího vědomí. Odkud přišla ta Dáma? Z nitra země? Může z nitra země přijít něco dobrého? Co je dobré, nebeské, přichází shůry. Jestliže se dobro chce spustit na zem, používá jako vozidel mračen a slunečních paprsků, tak jak to představují obrazy v kostelích. Ale ať už je ta mladá Dáma kdokoliv, ať už svýma bosýma nohama přišla odkudkoliv, cestou přirozenou nebo nepřirozenou, jedna věc je nevysvětlitelná: Proč si vybrala právě Massabielle, nečistou skalní jeskyni, místo povodní, naplavených kostí, kamení, místo prasat, hadů – kout, jehož se každý štítí?

Bernadetta nebere svou vlastní nedůvěřivost vážně. Celá její bytost jásá nad krásou Dámy. Neexistuje ryze tělesná krása. V každé lidské tváři, kterou nazýváme krásnou, prosvítá záření, které, ač vázáno na tělesné formy, je povahy duchovní. Krása Dámy se zdá méně tělesná než jakákoliv jiná krása. Je samo duchovní záření, jež se zve krásou. Přemožena tímto zářením, a snad i trochu proto, aby se ujistila o povaze Dámy, Bernadetta se snaží udělat kříž.

Pokřižování je velmi vyzkoušený prostředek proti sterým úzkostem duše, které Bernadettu pronásledují od dětství. Nejsou to jen hrůzné noční sny. I za bílého dne mají její oči schopnost spatřovat ve všech věcech cosi jako obrazy v rámech. Stěny Cachotu jsou samá obrovská skvrna. Když Bernadetta sedí v koutě nebo zrána nespí a hledí na stěny, nabývají ty skvrny v rychle proměnlivém sledu nejneuvěřitelnějších tvarů. Tyto tvary náležejí zpravidla do démonického okruhu pitvorností a nesmyslné slátanosti. I Orfide, veliký vousatý kozel selky Laguèsové z Bartrès, se v těchto viděních často vrací. To zlé zvíře hnalo jednou s napřaženými rohy malou pasačku přes louku.

Bernadetta, s pohledem upřeným na bezkrevné nohy Dámy, chce zvednout ruku a pokřižovat se. Není to možné. Ruka jí těžce a ochromeně visí podél těla jako nějaké cizí břímě. Není s to pohnout jediným prstem. I toto ochrnutí zná Bernadetta z děsivých snů, když proti náporu čehosi ďábelského vypovídají službu svaly i hlas, který se chce dovolat Spasitelova přispění. Ale teď a tady má ta nemohoucnost, která jí nedovoluje zdvihnout ruku, patrně zvláštní důvod. Možná že Dáma uhodla, jaké pochyby napadají Bernadettu, a chce ji za to potrestat. Ale je

také možné, že Bernadetta svým přáním pokřižovat se sama porušila dobrý mrav a dopustila se neodpustitelného omylu. Jde-li o kříž, náleží nepochybně Dámě přednost.

A skutečně, Dáma ve výklenku teď zdvihá nesmírně pomalu, ba poučně ruku s křehkými prsty a dělá přes celou tvář veliký, takřka svítivý kříž, tak jak to Bernadetta ještě u nikoho neviděla. Ten kříž jako by nekončil a vznášel se dál ve vzduchu. Přitom tvář Dámy velmi zvážní, a tato vážnost je nově vyslanou vlnou onoho půvabu, který bere Bernadettě dech. Bernadetta, jako všichni lidé, se až doposud při křižování jen neurčitě dotýkala čela a prsou. Nyní však cítí, jak se její ruky zmocňuje mírné násilí. Jako vedeme ruku dítěti, které neumí psát, tak i ono jemné násilí kreslí dívčinou ledově chladnou rukou na její vlastní čelo stejný, velký a nevýslovně vznešený kříž. Dáma znovu pokyne a usměje se, jako by se zdařilo něco důležitého, ba skvělého.

Po tomto kříži nastane nová přestávka, vyplněná okouzleným zíráním a láskou. Bernadetta by ráda něco řekla, vyrazila ze sebe nějaká slova anebo třeba jen neartikulované, koktavé zbožňující, něžné hlesy. Ale smí si troufat promluvit dřív, než promluví Dáma? Sáhne do váčku a vytáhne růženec. Nic lepšího udělat nemohla…

Všechny ženy v Lurdech nosí pořád u sebe růženec. Je to věrný nástroj jejich zbožnosti. Ruce chudých, těžce pracujících žen nedovedou klidně spočívat. Modlitba s prázdnýma rukama, ne, to pro ně není ta pravá modlitba. Ale modlit se růženec je jakási nebeská ruční práce, neviditelné dílo jehly, pletení nebo vyšívání, horlivě vyrobené z padesáti zdrávasů perlové šňůry. Kdo se za den a rok pomodlí náležitý počet růženců, ten vyrobí důkladné tkanivo, kterým jednou Veliké slitování přikryje část jeho viny. Rty sice jen automaticky odmumlávají slova, která anděl řekl Panně, ale duše se prochází po pastvách svatosti. I když myšlenky při tom občas zbloudí od jednotlivých strof a povzdechnou si nad nerozumnou cenou vajíček, i když si třeba tu a tam nad některým zdrávasem na pár minut zdřímnou, není to žádné neštěstí, vždyť se uchylují do většího bezpečí než jindy. Matka Soubirousová se modlívá růženec jako všechny lurdské ženy. Ale Bernadetta, která je ještě velmi mladičká a všechno spíš než pobožnůstkářka, Bernadetta, kterou sestra Marie-Thérèse Vauzousová považuje za nevědomou pohanku